

Knack.be – 15 november 2011

Theater: Disisit, Toneelhuis en KVS

‘De maan!’, prevelt Verdonck in de rapte terwijl hij naar een stel gedeukte voetballen wijst. Dan huppelt hij naar een vervaarlijk uitzierend staketsel waar dadelijk een schip – uit piepschuim – aan een onthutsende reis zal beginnen. Ondertussen sneeuwt het, neuriën we Forever Young, loeren verlekkerd naar een immense reep Toblerone en turen met schrikogen naar het geladen jachtgeweer dat tegen een van de toneelmuren leunt.

Rommelpoëzie

De hel verlichte Bourlascène ligt bezaaid met ‘rommel’. Al is dat een hoogst onterecht woord om het materiaal te benoemen waarmee Verdonck zijn voorstelling Disisit (* * * ½) opbouwt. Dat bouwen, mag u vrij letterlijk nemen.

Nadat Verdonck met KALENDER 365 dagen ‘performanceactie in Antwerpen’ organiseerde – met onder meer een dode vogel op de Meir en een tuintje op een druk kruispunt – gaat hij in Disisit een nog poëtischer maar niet minder geëngageerde toer op.

Bij aanvang oogt de scène kaal en Verdonck onzeker. Naarmate hij plastic bakken uitkiepert, met kartonnen dozen en houten schragen stoeit, wordt Verdonck zichtbaar gelukkiger. Hij huppelt haast rond op een scène die hij al stommelend, stotterend en stuntelend, transformeert tot atelier of expositieruimte van beeldend werk. Dat werk wil onze blik op de wereld bruuskeren én kietelen.

Leren observeren

Dat lukt. Verdonck is een verzamelaar. Van woorden, beelden en objecten. In Disisit zet hij het ‘bricoleren’ ten dienste van een emotie of ‘toestand’ die hij wil genereren: harmonie in de chaos. Of nog: gelukkig zijn in een verderfelijke wereld.

Al stuitert hij net iets te vaak over woordspelletjes en monteert hij niet alle scènes en beelden even verrassend aan elkaar, toch raakt Disisit. Door de kwetsbare integriteit waarmee Verdonck de scène bespeelt en herschept tot een poëtische, stille en ogenschijnlijk veilige speeltuin vol grappige en markante installaties. Opgebouwd uit weggeworpen restanten van de ‘harde’ buitenwereld.

Is Disisit niets meer dan een pure verbeelding van ‘kunst als vlucht uit de o zo harde realiteit’? Helemaal niet. Het is een uitnodiging om naast het harde ook het lyrische in die werkelijkheid te ontdekken. Het enige wat we moeten leren, is anders observeren. Daarin toont Verdonck zich een begenadigd leermeester.

Els Van Steenberghe

Meer info: www.toneelhuis.be en www.kvs.be

Bron: <http://www.knack.be/opinie/recensies/els-van-steenberghe/theater-disisit-toneelhuis-en-kvs/opinie-4000003815269.htm>